

naša zvezda

Bral sem kroniko

Bratje! Lepo smo obhajali slovesni praznik naše brezmadežne Matere. Spet smo pred njenim okrašenim oltarjem ponovili vdano obljubo: Izvolim te za svojo gospo, zavetnico in mater. Nam so se pridružili mlajši tovariši, ki so se Brezmadežni prvokrat posvetili. Da bi se vsakdo vedno živo zavedal, kaj mu je kongregacija in kaj mu bo Brezmadežna, če bo sam njen zvest sin! Dijaki kongreganisti, ki so bili v svetovni vojski, so se tega dobro zavedali. To nam kažejo njih pisma, ki so jih pisali kongregaciji za praznik Brezmadežne, ko so obnovili posvečenje. Pisma so napisana v kroniki, v njej sem jih bral in vam podajam iz njih nekaj utrinkov.

»Obnovitev sem prebral večkrat z veliko gorečnostjo. Posebno zadnji stavek: Ne zapusti me ob moji smrtni uri — mi je prišel prav iz srca. Koliko tovarišev je našlo smrt v snegu!«

»Marija, izvolim te danes za svojo gospo, zavetnico in mater. Kako so te kratke besede polne tolažbe in moči! Kolikrat je divjal besneč boj okrog nas, granate so padale, s svojo strašno eksplozijo majale gore in trgale ter dušile uboge vojake! Jok in stok okrog in okrog, nad nami pa preteča nevarnost. Takrat kongreganistu v srcu postane jasno in duša mu moli: Marija, izvolim te... V takih slučajih človek res potrebuje pomoči od zgoraj. Toda še veliko bolj takrat, ko hudobni duh po svojih prijateljih in nesrečnih žrtvah napada nedolžne duše in zavaja v kvantanje in preklinjevanje. Tedaj šele občuti človek sladkost in moč Matere božje, če se ji zaupno priporoča dan za dnem.«

»V Mariji sem našel mater, ki me ljubi kot svojega sina, spremlja na težki poti skozi viharje življenja in varuje na čudežen način.«

»Bolj hvaležno kot kdaj prej se letos spominjam onega dne, ko sem se Mariji posvetil. Kajti misel na Marijo, dobro mater, me tolaži v dušnih in telesnih naporih. Kako nesrečen bi bil brez nje! Kako bi prenašal težave!«

»Vedno sem se zavedal, da sem sin Brezmadežne, in v vseh zadevah sem se obračal do nje. In ne zaslonj! Brezmadežna mi je vselej dala moči, da nisem padel. Zato se ji bom tudi letos in to še veliko bolj iskreno posvetil.«

»Priznati moram, da je le Brezmadežna vodila in še vodi vsa moja pota, tudi jaz Nje nisem nikdar pozabil. Kdo me je varoval, da mi sovražna krogla, ki me je zadela, ni pretrgala niti življenja, če ne Marija? Kdo me je tolažil v najhujših in najbednejših trenutkih? Gotovo Marijina pomoč! In srce se mi je olajšalo, pogum se mi je vrnil v zavesti, da nisem osamljen.«

»Kongreganist hočem vedno ostati! Ne bom popisoval, koliko dobrot sem že prejel od Marijine kongregacije, posebno zdaj, ko sem pri vojaki. Ta košček papirja ne zadostuje, treba bi bilo napisati knjigo.«

»Blago, tolažilno in veselja polno čustvo je prevladalo v mojem srcu, ko sem prejel obnovitev, ki ste mi jo poslali. Nikdar še nisem s tolikim spoštovanjem in tako natančnostjo prebral posvetitve ko to pot. Začutil sem, da nisem zapuščen niti v skalni pečini, začutil sem mogočno varstvo, čeprav sem v bližini sovražnikov. Saj bijejo zame srca sokongreganistov, saj me varuje Marija!«

Bratje! Ali ste ob teh pismih tudi vi začutili novo navdušenje za kongregacijo in trdnejše zaupanje v pomoč brezmadežne Matere?

P.

Nazaret

Čas smatramo za drug denar in zdi se nam, da mora sleherni naš trenutek kar prekipevati od besedi in gibov; brzina naj jih še do skrajnih možnosti pomnoži v čim manj sekundah;

duh naj brž posrka mnogo pojmov, ki so že vsi zgotovljeni in določeni, in pozna naj samo statistike in tehnične igratke...

Mislimo, da nam treba le enega zaklada: takojšnjega in kričečega uspeha...

Čas pretvarjam v grmado krikov, dirk in gibov, nato pa vihtim pisane in kričeče prapore...

V trenutku sem izčrpal vso svojo imenitno osebnost in notranje vrednosti nimam prav nobene več.

Svoj čas uporabljamo tako, da se varam sam

in varam druge...

Ker hočem svoj čas izpolniti, ga izpraznim.

Ker hočem izvršiti sto reči, ne dovršim nobene.

Ker si hočem vse pridobiti, se mi vse izmuzne.

Da bi vse imel, nisem nič!

Nazaret pa nas uči, kako si nazaj priborimo čas, ki smo ga zapravili brez pomena in pravega namena...

Nazareški Jezus nam hoče dokazati, da hrup in število časa ne dajeta prave veljave,

ampak namen in skladnost z Očetovo voljo.

Jezus čas sprejme, pa si ga usluži, in naše vihrave oči se motijo, če mislijo, da se njegov čas v vsakdanjih rokodelskih delih nikamor naprej ne pomakne.

Dolgočasne ure v delavnici so nekakšna odkupnina, ki bo človeštvu, ujetniku tirana časa, vrnila svobodo...

Predvsem pa je Nazaret tole:

Mogočen in popoln molk o osebi Odrešenika, ki njegov nauk in čudeže zadržuje,

da času vrne njegovo duhovno vrednost,

ki je v tem, da nam služi, da vršimo Očetovo voljo s preprostim in pravim namenom.

Gospod, zelo rad bi se zatekel v to hišo, v ta molk nazareški...

Tvoje roke, ki pridno sučejo strugalo in merilno vrvo, spoštujem in ljubim, ker so mi razvozlake čas; bil je zmeden, stisnjen, gnan in željan človeške hvale,

tvoje roke so iz njega naredile čas odrešenja,

da vsak njegov hip donša moč milosti, duhovne obnove in košček božjega kraljestva.

Naj me tvoje delavske roke z delom brez slave učijo, kakšno vrednost ima naše delo:

da stegamo svoje roke v sedanji hip

in smo iz srca pripravljene ta čas spolniti vso božjo voljo.

Saj le prečesto in le preveč dirjamo naprej,

še preden smo dovršili sedanje delo,

še preden smo se mu zavedno posvetili.

Iz nepopolnosti skačemo v nepopolnost!

Jezus, ti si sedanja st izrabljaj tako dobro in tako dolgo, v tako veličastnem molku,

da padam na kolena in te tako molim,

da molče poljubljam

tvoje molčeče roke delavca in Zveličarja.

DMK na realni gimnaziji v Mariboru

Ko smo se razhajali na Brdcih, po krasno uspešnih kongregacijskih zborovanjih, je bila v nas ena sama misel: »Prihodnje leto bomo pa mogli poročati več, še mnogo več o našem kongregacijskem delu, da bo kongregacija res izvrševala svoj namen.«

Prišla je jesen in z njo šola. Kongreganisti smo se vrgli na delo. Odbor si je na prvi seji postavil smernice za letošnje delo. Predvsem si je zadal nalogo, poglobiti še bolj versko življenje, kar se že trudi več let in je naša kongregacija dosegla res lepe uspehe. Tudi izobrazbi bo veljala naša velika skrb, kajti današnja doba zahteva polnih, v veri vzdanih, zlasti izobraženih ljudi.

Za poglobitev verskega življenja smo ustanovili evharistični odsek, čigar člani darujejo izmenoma vsak dan v mesecu po eno sv. obhajilo za kongregacijo. Vrstni red določamo z žrebom. Odsek redno deluje in lepo uspeva. — Zanimanje za izseljence zbuja izseljenski odsek, književnost in dramatiko pa goji literarno-dramatski odsek in tudi pevci imajo svojega. Vsi ti odseki živahno delujejo.

Na rednih tedenskih sestankih je glavna točka predavanje o kakem sodobnem perečem vprašanju. Predavamo deloma sami, deloma pa povabimo medse strokovnjake za posamezna vprašanja. Po predavanjih so navadno živalne debate, iz katerih je videti, kako raste naša izobrazba.

Nad vsem našim delom pa bdi in nas vodi z izkušeno roko naš duhovni voditelj. Ne moremo si predstavljati dela brez njega in brez njegovih nasvetov. Pri vsem našem delu pa se zavedamo, da stoji v znamenju naše skupne Matere.

V Ljubljani smo zelo lepo proslavili praznik Brezmadežne. Zjutraj nam je govoril in maševal prevzvišeni g. škof dr. Gregorij Rožman v prenapolnjeni stolnici. Pet duhovnikov nam je razdelilo sveto obhajilo.

Ob 11 dopoldne pa je bila v veliki unionski dvorani prazniška akademija. Odločno in zanosno je govoril akademik L. Leskovar. Slavnostni govor je imel g. gimn. ravnatelj Josip Osana. Razvil je v kratkem celoten kongregacijski program. Poudaril je, da so MK nad vse sodobne, ker gojijo v svojih članih globoko duhovno življenje in apostolsko ljubezen. Marija in sveta Evharistija varujeta in hranita oboje. Bilo je zelo utešno slišati tako globoko in pravilno umevanje in vrednotenje kongregacije, kakor je zvenelo iz tega govora. Kaj takega ne slišimo vsak dan. G. ravnatelju moramo biti vsi kongreganisti hvaležni.

Popoldne so imele številne ljubljanske kongregacije svoje domače proslave. Dve DMK pa ste stopili v frančiškanski dvorani pred širšo javnost z igro »Kraljevi škrlat«. V tej igri o bojih in zmagah p. Pro-a S. J. in njegovih tovarišev mučencev in kongreganistov so hoteli pokazati, za kakšne ideale se sami navdušujejo. Občinstvo, ki je dvakrat napolnilo lepo dvorano, nas je razumelo in nas bilo veselo.

Paavel Slapar:

Razvoj in oblika

II.

Zgodovinski vzroki modernega poganstva

Danes sredi kiščanske zgodovine in sredi krščanskih narodov vedno bolj narašča število tistih, ki z božjim razodetjem in odrešenjem v svojem življenju nič več ne računajo. Seveda potem tudi ne z božjimi resnicami, zapovedmi in zakramenti. Ti mislijo in živijo tako, kakor bi božjega razodetja ne bilo. To vodi v odpad od Boga in od pozitivnega krščanstva. Res je sicer, da je katoliška Cerkev v novem veku v vsaki dobi preživljale čase, v katerih je pridobivala in se notranje krepila. Toda pri tem ne smemo prezreti dejstva, da je istočasno tudi izgubljala in da se je dosledno vršil vedno globlji in širši odpad od krščanstva. Ta odpad je v 19. stoletju tako napredoval, da moremo govoriti o organiziranem odpadu v masah. To je največji in najnevarnejši proces, ki je zajel človeštvo v zgodovini krščanstva. Nemški profesor Karl Adam označuje stoletja v novem veku po krilaticah, od katerih pomeni vsaka korak navzdol. V 16. stoletju začne odpad od Cerkve. Večina germanskih narodov zapusti Cerkev, ki je srednica in vodnica h Kristusu Odrešeniku. Brez Cerkve ni mogoče ostati pri Kristusu. In resnično: v 18. stoletju začnejo isti narodi odpadati od Kristusa, ki je srednik in vodnik k Bogu Očetu. V naslednjem (19.) stoletju sledi logično še tretji odpad, ki pomeni odpad od Boga. To so trije koraki novega veka v nevero in brezboštvo. Dasi velja ta logika v prvi vrsti za germanske narode, je vendar zaradi vodilne vloge, ki so jo imeli ti narodi v mišljenju modernega evropskega človeka, vodila tudi izobraženstvo ostalih narodov v Evropi. Po izobraženstvu je šel isti proces v široke množice.

Ko gledamo danes, kako velik del moderne evropske družbe končuje v brezboštvo in poganstvu, se vprašujemo, ali je mogoče zasledovati v zgodovini vse tiste duhovne tokove in smeri, ki so današnjega človeka privedli v sedanji položaj. Odgovor na to ni tako preprost. Treba je poseči daleč nazaj, do začetkov novega veka. Zgodovinarji soglašajo, da je novi vek značilen ne toliko zaradi odkritij in iznajdb ob svojem nastopu, ampak veliko bolj zaradi preokreta v mišljenju, ki je takrat nastal. Tedanji človek ni videl pogubnih posledic, ki jih bo ta preokret v bodočnosti rodil. Očaran nad izumi in pridobitvami svojega duha se je zave-roval sam vase. Tostranski človek mu je višek in zaključek. V tej izpremenjeni osnovni usmerjenosti mišljenja je razlika med človekom srednjega veka in med človekom novega veka. Človeku srednjega veka je bil vrhunec, h kateremu naj stremi vse človekovo prizadevanje, Bog in človekovo zveličanje. V antični kulturi je gledal zbrano vso naravno modrost in služila mu je za podlago in potrdilo nadnaravnega razodetja. Človek novega veka v antični kulturi ne vidi več znamenj animae humanae naturaliter christianaee, ampak le do logične popolnosti izdelano duhovno zgradbo nazora, ki mu je v tostranski popolnosti izoblikovan človek vse. Zato se mu zdi, da vidi v delih grških in latinskih poganjskih pisateljev verno potrdilo tistih nazorov, kakršne ima sam. S tega vidika jih začne hlastno študirati (humanizem, renesanca). V tej izpremenjeni osnovi usmerjenosti mišljenja je vrhunec vsega prizadevanja samosvoj ali avtonomen človek. Namesto vere v Boga si postavi vero sam vase (individualizem ali subjektivizem). Človeka vodi, oblikuje ter na zemlji osrečuje človek sam po lastnem preudarku, spoznanju in rabsodbi. Človeku takih nazorov je za mišljenje in življenje odločilna edino njegova lastna pamet (racionalizem). Božje previdnosti seveda po takih mislih ni kam postaviti. Da se zavaruje avtonomnost človeške pameti, je treba Boga kolikor mogoče izriniti iz tega sveta. V Boga je sicer še vedno treba verovati, toda on živi po mnenju teh racionalistov na drugem svetu in se ne meni za človeka (deizem). Če je povsod odločilna samo lastna pamet, potem je božja ali cerkvena ali državna avtoriteta proti človeškemu dostojanstvu. Zato se mora zahtevati neomejena svoboda v zasebnem in javnem življenju, v družini, v družbi, v gospodarstvu, morali in religiji (liberalizem). V prvi dobi je liberalizem kazal neko upravičenost, ker se je boril proti vsemogočni državi, ki je bila tvorba srednjega veka. Zato so med njegovimi pristaši tudi dobri katoličani in celo duhovniki. Toda ko je to delo opravil, je pokazal nezastrito svetovnonazorno ozadje in nastopil tudi proti Cerkvi ter proti njenemu vplivu na družino, šolo, umetnost in znanost. Začel je boj za civilno poroko, za laično brezkonfesionalno šolo, za ločitev Cerkve od države in napadel dogme ter moralne nauke, ki po njegovem pač ovirajo človekovo »neomejeno« svobodo. V tej dobi mu ne morejo več slediti ne katoličani in ne duhovniki. Liberalizem, ki je v prvi dobi pokazal neko navidezno upravičenost, se je v drugi dobi razkrinkal kot pojav, ki nima zdravega jedra, ker pretirava človekovo avtonomnost. Namesto Boga sedi na prestolu človek, ki se hoče uvrstiti v bogohoteni red stvari, kakor ga je določil Stvarnik. Zase zahteva svobodo, kakršne mu Bog ni dal. Njegov ideal je neomejena avtonomna osebnost, razširjena k večnemu še v toliko, da obsega ves narod (nacionalizem). Nad seboj ne pozna zakonodavca Boga in tudi ne bogohotenege reda v stvarstvu. Kot tak je moral dosledno prelomiti s Cerkvijo.

modernega poganstva

Če otrok zapusti v nedozoreli mladosti dom staršev, ker misli, da ima doma premalo svobode, tava, blodi in se potika po tujem ter zaman išče zadovoljstva in sreče. Takemu otroku je podoben človek ob nastopu novega veka. Človek, ki je po odrešenju otrok božji, je zapustil Boga, ker je mislil, da ima pri njem premalo svobode. Zdvomil je nad upanjem v raj po smrti, zdvomil nad vodstvom božjim na tem svetu (deizem), zapustil je razodetje (racionalizem) in si hotel z nadčloveškim naporom ustvariti raj na zemlji. In ustvariti si ga je hotel s človeškimi sredstvi. Tehniko, gospodarstvo, svetovno trgovino, znanost in izobrazbo je vpregel v to prizadevanje. Toda namesto pričakovanih uspehov je žel iz dneva v dan nova razočaranja. Življenje je postalo mrko in ogroženo ter človeku sovražno. Pamet, ki je hčerka božja, je kot otrok na tujem ločena od Boga in razodetja vedno bolj tavalala in blodila. Deizem je popuščal in v 18. stoletju nastopijo vodilni misleci (Avgust Comte, Spencer), ki trdijo, da človek s svojo pametjo ni zmožen spoznati nič nadtvarnega in seveda potem tudi Boga ne (pozitivizem). To mnenje je torej že za korak globlje v zmoti kakor deizem. Ne trdijo sicer pozitivisti, da Boga ni, ampak le to, da je človeku pol do spoznanja nadtvarnega in s tem tudi do Boga zaprta. Samo to je gotovo ali pozitivno, kar vidim, slišim ali otipam. O vsem drugem ne morem drugega reči, ko da ne vem. Ta padeč človekove spoznavne moči je dobro potrdilo da bogoslovce v dogmatiki, da je razodetje človeški pameti potrebno. Če ni razodetja, tava pamet vedno globlje v zмотo.

V pozitivističnem duhu vzgojeni in izobraženi znanstveniki skušajo svet razložiti brez Boga — stvarnika. Posebno naravoslovci in zdravniki so mnenja, da bodo dali znanstveno podlago pozitivizmu. Potem bo hipoteza o kakem vidnem in živem Bogu, ki je človeški pameti itak nespoznanen po njihovem mnenju, odveč in nepotrebna. Zamislijo si razvoj sveta iz neke pramegle. Vse, kar je na svetu, se je razvijalo tekom dolgih vekov in se bo razvijalo še dalje nekam v nedogled (Darwin). Tudi človek je v vrsti tega razvoja (evolucionizem). Dasi se taka kratkovidna trditev niti po tem ne vpraša, odkod se je na začetku, ko je bil še sam nič, vzela pramegla, je vendar zadostovala, da se je izobraženeč 19. stoletja otresel hipoteze o nadtvarnem duhovnem svetu in da mu je postal Bog nepotrebna postavka v svetovnem nazoru. Resnična je samo tvorna snov in nje razvoj (Feuerbach † 1872). Drugega sploh ni. Duše in duhovnega sveta ni. Tako zvano »duševno« življenje človeka je samo izraz finejše organizirane materije (materializem). Naravoslovec, kemik, fizik, matematik, zdravnik, ki je zrastle iz teh nazorov, je bil prepričan, da zahtevajo izsledki znanosti, da prizna samo še materijo in nič drugega nad njo (agnosticizem). Agnosticizem je torej logično nadaljevanje deizma in pozitivizma. Ob pogledu na te idejne struje vzklíkne protestanski bogoslovec Friderik Strauss: »Mi vendar nismo več kristjani!« Seveda ima tudi 19. stoletje svetle izjeme (Pasteur). Toda prav tako ima mislece in literate, ki mislijo, da so kot apostoli poklicani prižgati luč novega spoznanja in »dognanja« v teminah tavajočim vernikom (Schoppenhauer, Nietzsche). Posebno se je potrudil Ernst Häckel († 1919), ki je spisal neznanstveno knjigo: »Uganka sveta« (Welträtsel) l. 1899 in žel velike uspehe. Ugašajoči stenji vere so v mnogih ugasnili po njegovi zaslugi. Njegova poljudna knjiga je šla med ljudi kot nov evangelij. Nesamostojni in v veri šibko podkovani se predajo brezverstvu. Vedno bolj se loči evropska družba v dva tabora: tu vera, tam nevera (ateizem). Boj gre na ostro: ali za Kristusa ali proti Kristusu. To je uvod v 20. stoletje. Znanstveniki in učenjaki se združijo v brezversko društvo, ki mu dajo ime der deutsche Monistenbund. Prvi njegov predsednik je Häckel, pozneje Oswald (od 1911 do 1932). V nekaterih državah se pojavlja agitacija za izstop iz vere in cerkve. Svojo izpraznjeno in izropano dušo poskušajo nekateri slepiti in varati s fantastičnimi indijskimi bajkami, ki naj bodo nadomestilo za božje razodetje (teozofija, antropozofija). Drugi spet tešijo svojo dušo v kalni močvari okultizma in spiritizma.

Kakor skala, ki se utrga na vrhu gore in drvi po pobočju navzdol drobeč se in podirajoč pred seboj, kar zadene, tako drvi pamet globlje in globlje v zmotu, ko se je odtrgala od Boga in razodetja. Ob prvem padcu trdi, da se Bog ne briga za svet (deizem), dasi ga ne zanika. Ko pade drugič, trdi, da se o Bogu ne dá nič določnega spoznati (pozitivizem). Pri tretjem padcu prizna samo še materijo in vse drugo izključuje (agnosticizem). Toda tudi tu ne vzdrži, ampak zdrkne kmalu spet globlje. Niti na materijo se ni mogoče zanesti. Kajti vse je tako, kakor se komu trenutno in slučajno zdi (relativizem). Danes je tako, jutri bo morda drugače. (Primerjaj uvod v dr. Vidmarjevo knjigo: Moj pogled na svet!) Spoznavna moč pameti je s tem pač popolnoma omajana. Taka pamet ne spada več na prestol, na katerem sedi že od začetka novega veka. Raztrgala in razdrobila se je na kosce. Dediči njenih razvalin jo tudi res zavrzajo in posadijo na prestol nagon (psihooanaliza). Ker je pamet odpo vedala, naj prevzame vodstvo nad človekom spodnji del telesa, ki pozna samo še dva nagona (nagon samoohranitve in spolni nagon). Samozavestna vera v lastno pamet je doživela s tem pač poslednje razočaranje!

DMK v Kranju

je imela 8. decembra 1937 lep praznik. V gimnazijski kapeli je bilo sprejetih 27 novih članov. Dijaki-kongreganisti so prejšnji dan s pomočjo kongreganistinj lepo osnažili in okrasili kapelo. Na praznik pa so vsi pristopili k sv. obhajilu, proseč milosti stanovitosti za nove člane. Slovesnost službe božje je bila na praznik Brezmadežne povečana s tem, da je nastopilo kar 12 ministrantov, ki so pod vodstvom osmošolca-kongreganista prav lepo »asistirali«. Bil je to lep kongregacijski praznik. Naj bi vsakemu živo v spominu ostala obljuba, ki jo je dal pred Marijinim oltarjem, da hoče ostati zvest za vedno. S to obljubo so se novi člani odločili za pot kreposti, ki je združena s premagovanjem in zatajevanjem samega sebe, ki bo pa tudi kronana na koncu z vencem zmage in večnega zveličanja. Prosili smo pri sv. maši, da bi vsi novi člani ostali stanovitni do konca, da bi na koncu lahko s sv. Pavlom vzkliknili: Dober boj smo bojevali... Na praznik Brezmadežne je bila popoldne v »Ljudskem domu« akademija, pri kateri so sodelovale vse MK iz Kranja. Ker so lani pri akademiji sodelovale predvsem dijakinje, zato so letos posegli vmes bolj dijaki. Igrali so več vlog pri igri: »Čudež«, ki jo je g. kaplan Jože Vovk prav za to akademijo spisal in režiral. Akademije se je udeležilo zelo veliko število kranjskega občinstva, da je bila dvorana kar skoraj prenapolnjena. Mešani zbor je pod vodstvom g. prof. Švikaršiča zapel za uvod nekaj Marijinih pesmi. Pri tem so hvalevredno sodelovali tudi dijaki nekongreganisti in s tem pokazali, da razumejo akademijo kot versko prireditev, kjer ne sme biti ne Juda, ne Grka, ne barbara, ampak so vsi eno v Jezusu Kristusu, ki je Gospod in Odrešenik vseh. — Zadnji dan pred odhodom na kratke božične počitnice je bila v Ljudskem domu posrečena božičnica, pri kateri se je po zaslugi dobrih kranjskih meščanov delil čaj s pecivom. Vmes pa so se vrstili prizori na odru, deklamacije in govori ter božične pesmi, ki so nas ob božičnem drevescu in jaslicah zazibale v pravo božično razpoloženje. Za lepo uspelo prireditev sta se v prvi vrsti potrudila dijaka Falle iz VIII. in Kavalar iz VI., ki sta za svoj trud in iznajdljivost žela tudi splošno pohvalo in odobravanje.

*

Sredi meseca decembra sta priredili ljubljanski DMK »Zgodnja Danica« in »Brezmadežna« študijski teden za svoje člane višješolce. Povabili smo tudi člane ostalih DMK. — Na tem tednu smo imeli osem predavanj, za katere smo naprosili odlične predavatelje. Prvi večer smo obravnavali socialno vprašanje: Vera, najgloblje gibalno človeške zgodovine; Cerkev — vodnica in Kristus — življenje človeštva. Na tretjem večeru smo se zamislili v razvoj MK v katoliškem svetu in pri nas ter v njene sodobne naloge. Po vsakem predavanju je bil razgovor. Za zaključek smo imeli v cerkvi sv. Jožefa lepo zborna adventno pobožnost. Ta študijski teden je poživil v vseh nas kongregacijsko zavest in nam dal novih pobud.

Z letalom za zlatom

(Dalje.)

Tomaža je skrbelo, da bo morda tudi sneg z velikega pobočja prezgodaj zdrknil. Pa ni. In brata sta bila že na delu ob skali na dnu gornjega žrela. Poiskala sta razpoko in vanjo spravila dinamit. Z razstrelivi sta imela dosti izkušnje, zato sta ga vložila tako, da bo imel čim največjo moč. Pritrdila sta dosti dolgo vžigalno vrstico.

»Dobro bo,« je rekel David, pogledal na visoko pobočje, strmejšje od strehe in prižgal vrstico. Ko je videl, da dobro gori, sta s Tomažem pokazala pete in tekla, kolikor so ju noge nosile.

Pot po mokrem snegu pa se jima ni kaj prida odsedala. Komaj eno miljo sta pretekla, pa sta že začula votlo bobnenje razstrelbe. Brž sta pogledala nazaj in videla, kako je od skale neslo po zraku kamenje in sneg. Potem pa sta s pridržanim dihom čakala, kaj bo.

»Ze gre,« je viknil Tomaž.

»Ne, to je samo majhen del snega. Skala je počila kvečjemu sto čevljev visoko.«

Mnogo ton mokrega snega je zbučalo v reko, pa močni tok ga je pograbil in odnesel. Tomaž bi se najrajši razjokal, tako zelo je bil razočaran. Mahoma pa se je prav ob vrhu čeri začelo čudno premikanje.

»Halo, zdaj bo pa zares!« je zavrisnil Tomaž. »Plaz že gre, prav od vrha dol!«

Bil je strašen pogled. Radi razstrelbe se je stresla vsa visoka stena, vsa snežena polja so se razgibala in na tisoče ton je z groznim treskom besnelo na dno. Videla sta, kako je sneg napolnil vse žrelo petdeset čevljev visoko kakor trdo skupaj zbita gmota.

»Teci!« vzklikne Tomaž in steče kot zajec. Pri dupli sta pograbila vsak en zavoj in tekla naprej.

»Šlo je! Šlo je! Hvala Bogu!« je vpil Tomaž ob spodnjem žrelu.

In res. Vode po brzicah ni bilo več, pač pa po krnicah. A skale so bile velike in divje. Pa fantoma je šlo za življenje. Kot obsedena sta skakljala navzdol, se oklepala skal, do pasu gazila skozi krnice in prišla do slapu. Ta resni imel vode, pač pa velika krnica pod njim. A drugega pota ni bilo.

»Zdaj pa le!« je vzkliknil Tomaž in se s skale pognal v krnico. Takoj je bil pod vodo in ledeni mraz ga je pretresel do mozga. Za njim je skočil David. Nekaj kratov sta zamahnila in bila na spodnjem koncu krnice. A tudi tu so še bile grozne skale in oba sta vedela, da se snežni jez vsak hip utegne predreti in poslati nad nju mogočno bobnečo povodenj.

Pognala sta se okrog ovinka in že je Tomaž zmagoslavno kriknil: »Sva že na dnu!«

A David ga zavrne: »Boš še čakal! Vsaj pol ure daleč imava še!« Pri teh besedah se je plazil med dvema skalama, velikima ko senen voz. Na drugi strani pa sta zopet zdrknila v krnico, ki pa jima je segala samo do kolena. Tedaj pa se Tomaž ustavi kot ukopan in pokaže:

»David! Čoln!«

Trdno zagozden v razpoko v steni in stisnjen med veliko skalo je kakih šest čevljev od tal tičal ostanek čolna.

»Stopfordov čoln!« je hlipal Tomaž. »Čoln Skukem Billa!« In gazil je proti njemu.

»Le brž naprej!« mu zavpije David. »Saj veš, da je vsaka sekunda usodna!«

A Tomaž je bil že pri čolnu in se pognal vanj. Bila ga je morda polovica in čudno: krma! To je tudi povedalo, kako se je nesreča zgodila. Skukem je izgubil nad čolnom oblast in ga je vrglo čez slap v krnico. Čoln se je presukal in se s krmo zapičil v razpoko, valovi pa so mu odlomili kljun. In tako so njegovi ostanki vsa ta dolga leta čakali v skalni razpoki.

»Tomaž, pojdi brž naprej! Ali si znorel?«

»Skukem je imel nekje zlato!«

»Kaj zlato! Zdaj gre za življenje!«

»Za zlato tudi! Na! Ujemi!« In že mu je iz čolna zagnal vrečo iz kozine, od starosti vso črno, trdo kot kamen in težko kot kanonska krogla.

»A, zlato!« je zazijal David.

»Da, pravo, čisto zlato. Gotovo ga je več ko tri sto unč. Razdeliva si ga, da bova nosila vsak polovico!«

»Ga bom že jaz nosil,« reče David in vtakne vrečo v svoj zavoj. »Zdaj pa hitro naprej! Če se jez predre, nama tudi zlato življenja ne odkupi.«

»Ne bo se. Le brez skrbi!« A vzlic temu je tudi Tomaž hitel preko skal na naslednji brzici kakor gibčna koza.

Tedaj pa je iz daljave nekaj zagrnelo, tako globoko in mogočno, da je kar zrak stresalo.

Fanta sta tekla na žive in mrtve, a bučanje se je vse bolj bližalo. Do konca soteske sta imela še kako četrť milje in srce jima je razbijalo kakor kladivo. Nikoli ne pritečeta do konca!

Prvi je to uvidel Tomaž.

»Polica!« je zavrisnil in pokazal na levo, kjer je v višini tridesetih čevljev tekla ob steni za jard široka polica. Minuto sta divje plezala in stopila nanjo prav v trenutku, ko je povodenj z divjim bobnenjem pridrla za njima okrog ovinka. Bila sta na varnem.

Polica je tekla ob steni prav do konca soteske. Tako sta čez nekaj minut bila na drugem koncu strašnega žrela, kjer sta takoj zakurila ogenj, da si posušita obleko.

»No, David, ali ti nisem pravil, da se bova rešila?« reče Tomaž zmagoslavno.

»Si, Tomaž, samo nikar se preveč ne bahaj!« (Konec.)

V prihodnji številki nova povest:

»SKRIVNOSTNE SMUČI«

Kaj pa misijoni?

»Ko je bil Jezus rojen v Betlehemu v Judeji, ob času kralja Heroda, glej, pridejo modri z vzhoda v Jeruzalem in reko: »Kje je judovski kralj, ki je rojen?« (Mat. 2, 1—2.) Poganski modri so spraševali po Kristusu, želeli so ga videti in se mu pokloniti. Po veliki dobroti božji jim je bilo dano, da so ga našli. »Stopili so v hišo in ugledali dete z Marijo, njegovo materjo, in padli so predenj ter ga molili in odprli so svoje zaklade in mu darovali zlata, kadila in mire.« (Mat. 2, 11.)

Minilo je več kot 1900 let od tistega časa, ko so se prvi pogani poklonili Kristusu, kralju sveta. — In danes?

Milijarda duš, po Njem ustvarjenih, ne ve zanj.

Odkod to, da po 1900 letih večina ljudi Kristusa sploh ne pozna?

Mar ni Kristus nam ukazal, naj oznanjamo evangelij vsem narodom?

Mar ni rekel vsem sinovom Cerkve: Pojdite in učite...!

Saj so šli. A osamljeni so se porazgubili in krčijo se v bolečinah in kličejo: »Na pomoč! Premalo nas je, nimamo sredstev! — Zetev je velika, prevelika!«

Zdi se, da zastoj prosijo in tarnajo. Misijonsko vprašanje še vedno kriči in trka na katoliška srca.

Milijarda čaka, čaka... Kako dolgo?

Bratje, ne zatismimo oči! Na delo! — Saj gre za Kristusa Kralja!

Jezus v Afriki

Ko je kralj Herod hotel Dete Jezusa umoriti, je sveta družina zbežala v Egipt. Tako je Jezus prišel v Afriko, ki mu je dala zavetje pred preganjalci.

250 let pozneje je rimski cesar Decij kristjane grozovito preganjal, za njim pa cesar Dioklecijan. Takrat je spet Afrika v svojih puščavah tisočim preganjanih kristnov dala varno zavetje. Mnogo kristjanov je po preganjanju ostalo v Afriki. Njim se je pridružila še velika množica takih vernikov, ki so pred svetom in njegovimi skušnjavami zbežali v puščavo, da bi tu v molitvi, delu in pokori rešili svoje duše.

Največji svetnik pa, ki nam ga je dala Afrika, je svetli Avguštín, ki je napisal lepe in globokoumne knjige o katoliški veri.

Tako se skoraj zdi, da je božja previdnost Afriko določila, naj postane posebna zavetnica krščanstva in trdnjava katoliške vere. In vendar je v Afriki od 130 milijonov prebivalcev šele 4 milijone katoličanov.

Kongreganisti, molimo, da bo kmalu vsa Afrika Jezusova!

Vse poverjenike in naročnike lepo prosimo, da kar najhitreje poravnajo naročnino. Takoj z novim letom zberite in pošljite, le tako bo mogel list redno izhajati! Kongreganisti, na delo!

Pridobivajte novih naročnikov! Na klasični gimnaziji v Ljubljani prejema en sam razred nad 70 izvodov »Naše Zvezde«, to je več kot drugod ves in mogočen zavod! Kongreganisti, ste li storili svojo dolžnost?

»Naša Zvezda« 1937/38

Izdaja jo škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru ločeno za dijake in diakinje (dr. T. Klinar).

Za dijake jo urejuje p. V. M. Vrtovec S. J. Izhaja 14-dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu: 14 številčk.

Stane:

celoletno po pošti za dijake 8.— din; celoletno za nedijake 15.— din, posamezna šte. pri poverjeniku za dijake — 50 din, za ostale 1.— din.

Uprava: Ljubljana, Streliška ulica 12/II. (Ljudski dom).

Rokopise naslavljajte na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Zrinjskega 9.

Tiska Jugoslov. tisk. v Ljubljani (K. Čeč).